

Et Mindretal (Dinesen, N. P. Sørensen, Paulsen, Scavenius og Thomsen) maa anse det af Landsthinget vedtagne Forslag som en efter de tilstedeværende Forholds Bestaffenhed i de fleste og væsentligste Henseender fyldestgjørende Løsning af den lovbefalede Revision af Loven af 6te Juli 1867 om Hærens Ordning. Om der end i Landsthingets Forslag findes enkelte underordnede Bestemmelser, som Mindretallet kunde have ønsket anderledes affattede, saa erkjender det dog villigt, at dette Forslag ikke alene i alle egenlige Principspørgsmaal er i fuld Overensstemmelse med, hvad Mindretallet tidligere har foreslaaet, men at det som Helhed betragtet endog maa anses som mere fyldestgjørende i militær Henseende end det Lovforslag, som vilde være fremkommet ved Vedtagelsen af hele den Række af Ændringer, som Mindretallet selv havde opstillet ved Lovforslagets 2den Behandling i Folkethinget, og af hvilke flere dengang kun, — og ikke uden stor Betænkelighed — bleve fremsatte for derved at opfylde den Mindretallet paahvilende Pligt til ikke at lade Noget som helst usøfsomt, hvorved der fra dets Side kunde vises Smødekommener mod Udvalgets øvrige Medlemmer, og hvorved der saaledes kunde forventes at blive bidraget til Lovforslagets videre Fremme. Dette Mindretal vilde ikke bestomindre — af Hensyn til de Anskuelse, som under de tidligere Forhandlinger have gjort sig gjældende i Folkethinget, — endnu paa Sagens nærværende Trin fremdeles have været villigt til at slutte sig til forskjellige Indskrænkninger i Lovforslaget, der tilsammen vilde have holdt det indenfor en finantseel Begrændsning, som omtrent vilde svare til, hvad Mindretallet desangaaende tidligere havde foreslaaet, hvis der derved havde kunnet tilveiebringes en saadan Tilslutning fra andre Udvalgsmedlemmers Side, at de saaledes fremsatte Forslags Vedtagelse i selve Thinget kunde antages som sandsynligt. Men da det imidlertid ikke er lykkedes Mindretallet at vinde en saadan Tilslutning, har der ikke været nogen som helst Grund for det til nu at opstille Ændringsforslag, og det anbefaler derfor Thinget at vedtage det fra Landsthinget oversendte Forslag uforandret.

Et andet Mindretal (Berg, L. Pedersen, Skytte og J. Sørensen) er fremdeles af den i dets Betænkning og ved Sagens 1ste Behandling fremsatte Anskuelse, at Forhandlingerne om denne vigtige Sag, der i ottende Samling er under Debat i Rigsdagen, denne Gang ikke bør afbrydes, før om fornødent alle grundlovmæssige Stadier ere gennemløbne, og saaledes ethvert Middel for

Liden er søgt til at komme til en Afgjørelse. Vel er hverken Karakteren af Folkethingets 3die Behandling af Sagen eller Realiteten af det af Landsthinget vedtagne Forslag skiftet til at styrke os i vor Forventning om et helbigt Udfald af Forhandlingernes Fortsættelse; men saalænge der blot er en Mulighed tilstede for paa denne Maade at komme til et endeligt for Befolkningen og Landet tilfredsstillende Resultat eller i alt Fald til en større Klarhed over de forskjellige Faktorens Stilling til Sagen under de nuværende Forhold, kunne vi ikke tage Del i at hindre, at dette Spørgsmaal, efter som Omstændighederne nu engang ere, bliver drøftet i et Fællesudvalg, naar Folkethinget for sit Bedkommende ikke ved sine Afstemninger under den forestaaende eneste Behandling foregriber sin Stilling under en saadan Drøftelse. Vi kunne dette saameget mindre, som dette Middel i den meget lange Marckte, denne Sag har staaet iblandt de første paa Dagsordenen, hidtil ikke er blevet søgt.

Vi tage ikke frivillig noget Ansvar paa os for, at Forhandlingen i denne lange Samling om Forsvarslovene skulde ende med et Udfald, der bestaar paa den ene Side i Vedtagelsen af en efter vore Forhold uundvædig kostbar Flaadelov og paa den anden Side i Bevarelsen af den nuværende efter sin militære Nytte for kostbare og for Befolkningen for byrdefulde Hærløve, et Udfald altsaa, der kun betegner en meget betydelig sørgt Udgift for Statskassen uden nogen Lettelse i den uundvædig store personlige Byrde paa de Vernepligtige. Allermindst kunne vi tilraade Noget at deltage i et saadant Ansvar, naar dette skulde konstateres ved Vedtagelse af tilbørlig vigtige, ofte modbeviste Paastande. Uden her at efterse de Grunde, der kunne have bevæget Regjeringen til at indtage en noget mere afventende Holdning under Forhandlingerne, end Mange have anset ønskeligt, have vi dog ikke forstaaet denne Holdning saaledes, at der endnu ikke er Villie til Smødekommener. Skulde Regjeringen under Sagens eneste Behandling i Folkethinget udtale, at den usværgelig holdt fast paa Lovforslaget, saaledes som dette er vedtaget af Landsthinget, og kun forsaa vidt ønskede Forhandlingerne fortsatte, som Folkethinget i alt Væsentligt tiltraadte dette Forslag, da vilde vi ogsaa anse en fortsat Forhandling for unyttig, men da harer Regjeringen og ikke Folkethinget Ansvar for Forhandlingernes Afbrydelse. Som nævnt billige vi ikke Landsthingsforslagets Realitet, men vi erkjende, at Forhandlingerne i dette Thing ingenlunde have haft nogen udæstende Karakter, og før vi igjennem en bestemtere Betoning under en forestaaende eneste Behandling faae en anden Opfattelse, kunne vi ikke antage, at Landsthinget fra sin Side foretrækker at se Forhandlingen standset nu fremfor at forsøge Sagen fremmet videre.